

РЕШЕНИЕ

№ 225

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6715** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалбата на Р. А. Б., гражданин на Л., подадена чрез пълномощник, срещу Заповед № 3-3297 от 22.10.2015 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с която на чужденеца са наложени принудителни административни мерки "Експулсиране", "Забрана за влизане в Република България" за срок от пет години и е отнето правото на пребиваване.
В жалбата се поддържат оплаквания за незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалноправните разпоредби, допуснати нарушения при издаване и връчване на заповедта и несъответствие с целта на закона. Твърди, че не са налице материалноправните предпоставки за експулсиране, т. к. установените факти не водят на извод, че присъствието му в страната създава сериозна заплаха за общественения ред. Сочил, че не са отчетени всички факти и обстоятелства от значение за спора, като последствията за него и за членовете на неговото семейство, за които трябва да полага грижи. В тази връзка поддържа, че повече от 5 години живее на съпругески начала с българска гражданка, от която има родено дете. Позовава се на разпоредбите на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) и по-специално счита, че волеизявлението на административния орган не е съобразено с разпоредбите на чл. 8 и чл. 13 от същата. По тези доводи, се претендира отмяна на административния акт.
Жалбоподателят, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Претендира разноски.

Ответникът - председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, чрез процесуалния си представител юрк. Храбромира Х., застъпва становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на пратендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗЧРБ от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК, в срока по чл. 140, ал. 1 АПК.

Административен съд – София-град, след като обсъди отделно и в съвкупност представените по делото доказателства и съобрази доводите на страните, приема следното:

Жалбоподателят Р. А. Б. е сирийски гражданин, [дата на раждане] в Л., ЕГН [ЕГН]. Адресно регистриран е в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Няма национален документ за самоличност. Притежава карта на чужденец №[ЕИК], получил убежище на 16.05.2013 г. Пребивава на територията на Република България от 2009 г., след като влиза нелегално на територията на страната. Р. А. Б. не е женен. Има едно дете – А. Р. Б. от българската гражданка Г. М. М., ЕГН [ЕГН], с която няма сключен граждански брак.

Предоставеното убежище е отнето след издаване на процесната заповед с Указ № 206 от 14.12.2015 г. на вицепрезидента на Република България.

С оспорената Заповед № 3-3297 от 22.10.2015 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, на жалбоподателя наложени принудителни административни мерки "Експулсиране", "Забрана за влизане в Република България" за срок от пет години и е отнето правото му на пребиваване, на основание чл. 42, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 и чл. 44 ал. 1 от ЗЧРБ. Заповедта е издадена въз основа на фактическите обстоятелства, изложени в Предложение, рег. № RB202001-001-03-15115/22.10.2015 г.

Като фактическо основание за приложените ПАМ органът е посочил, че на територията на Република България Р. А. Б. извършва незаконна дейност, изразяваща се в организирано превеждане през държавната ни граница на отделни лица или групи хора – нелегални мигранти без разрешение на надлежните органи на властта. Направлението, през което осъществява незаконно превеждане през държавната ни граница е от Република Турция през Република България в посока страни от Европейския съюз. Този факт е обосновал извод, че присъствието на Р. А. Б. в страната може да постави в опасност сигурността на българската държава по смисъла на чл. 10 ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Процесната заповед е връчена на оспорващия на 23.10.2015 г., а жалбата е подадена на 27.10.2015 г. - в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал.1 АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са

административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е постановена от компетентен орган, в надлежна форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона. Заповедта е издадена при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същата е мотивирана и е съобразена с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 - 5 от АПК. Съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка, противно на поддържаното в жалбата оплакване. Установените релевантни за спора юридически факти, по които между страните няма спор, сочат на осъществяване на материалноправните предпоставки по чл. 42, ал. 1 от ЗЧРБ, налагащи експулсирането на жалбоподателя.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ (ЗДАНС), Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Съгласно т. 11 и т. 14 на чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, компетентността на агенцията е в областта на защита на националната сигурност от посегателства, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, и посегателства свързани с миграционни процеси. В изпълнение на тези задачи ДАНС извършва контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците. За ефективното осъществяване на контрола, с разпоредбите на чл. 41, ал. 2 от ЗДАНС и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ законодателят изрично е възложил на председателя на ДАНС правомощието по налагане на принудителни административни мерки. Те се прилагат спрямо чужденци, чиято дейност може да има негативно отражение върху националната сигурност.

По силата на чл. 44, ал.1, изр.1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Гранична полиция" и "Охранителна полиция", директорите на Столичната и областните дирекции и директорите на регионални дирекции "Гранична полиция" на МВР или оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Председателят на ДАНС е сред органите, оправомощени по силата на законовата разпоредба на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, които могат да налагат принудителни административни мерки, установени в този закон. Чрез него законосъобразно е упражнено посоченото по-горе правомощие, с което е създадена гаранция за защита на националната сигурност.

Съгласно чл. 8 от Закона за ДАНС „Държавна агенция "Национална сигурност" се ръководи от председател, който се назначава с указ на президента на Републиката по предложение на Министерския съвет за срок 5 години". Ноторно известен е факта, че Д. З. Г. е назначен на длъжността председател на Държавна агенция „Национална

сигурност" с Указ № 39 от 18.03.2015 г., издаден от Президента на Република България и обнародван в ДВ, бр. 22 от 24.03.2015 г. (в последствие и Указ № 95 от 10.04.2018 г., издаден от Президента на Република България и обнародван в ДВ, бр. 32 от 13.04.2018 г.) Съобразно константната съдебна практика, ноторно известните факти са общоизвестни факти и за тяхното доказване не е необходимо да се събират доказателства.

Разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ предписва задължение да не се посочват фактическите основания при издаване на определени видове заповеди по Глава пета, Раздел I, сред които е и процесната. Обжалваната Заповед № 3-3297/22.10.2015 г. е мотивирана с фактическите основания, съдържащи се в Предложение, рег. № RB202001-001-03-15115/22.10.2015 г., на които се е позовал административният орган, издавайки оспорения административен акт. В този смисъл, непротиворечива и последователна е съдебната практика /в съответствие с ТР № 16/ 75 г. на ВС, ОСГК/ - мотивите могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

Съгласно чл. 42з, ал.1 от ЗЧРБ (в приложимата редакция) забрана за влизане в Република България се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1. С нормата на чл. 10, ал.1 от същия закон са предвидени основанията за отказ за издаване на виза или влизане в страната на чужденец, като предвиденото в т. 1 основание е налице, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. В разглеждания случай процесната ПАМ е приложена спрямо жалбоподателя на основание чл. 42з, ал.1 във вр.с чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ „експулсиране” на чужденец се налага, когато неговото присъствие в страната създава сериозна заплахата за националната сигурност или за общественения ред. Съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 2 от ЗЧРБ, с налагането на ПАМ „експулсиране” се отнема и „правото на пребиваване в Република България” на чужденеца и се налага „забрана за влизане в страната”.

Не се спори в производството, че Р. А. Б. е чужденец по смисъла на чл. 2 от ЗЧРБ. Налице е и втората материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ по чл. 42 от ЗЧРБ.

Легално определение на понятието „Национална сигурност” се съдържа в т. 1 на §1 от ДП на ЗДАНС, съгласно която: "Национална сигурност" е динамично състояние на обществото, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите, основните права и свободи на гражданите, устойчивото икономическо развитие и благосъстоянието на населението, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. В т. 2 на същия параграф е въведено легално определение на понятието "Посегателство срещу националната сигурност" - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България. С разпоредбата на т. 14, б. „д” на §1 на ДР на ЗЗКИ е посочено, че „Интереси на Република България, свързани с националната сигурност”

са гарантирането на суверенитета и териториалната цялост и защитата на конституционно установения ред в държавата, включително разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност. Съгласно чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС, Агенцията самостоятелно или съвместно с други държавни органи извършва контраразузнавателна дейност за наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност, а с нормата на чл. 5 от ЗДАНС, на ДАНС е възложено да организира и провежда оперативно-издирвателна и оперативно-техническа дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на този закон. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. Държавна агенция „Национална сигурност“ осъществява възложените със ЗДАНС дейности чрез своите органи, чиито правомощия са разписани в чл. 123, ал. 2 от ЗДАНС.

В изпълнение на законово определените си правомощия, и при прилагане на конспиративност при съчетаване на гласни и негласни методи и средства при осъществяване на възложената със ЗДАНС оперативно-издирвателна дейност, включително и след извършен анализ на данните, органите на ДАНС са придобили информация, която обосновава издаването на процесната заповед.

За прилагане на ПАМ „експулсиране“ на основание чл. 42 от ЗЧРБ, за компетентния административен орган е достатъчно наличие на данни, обосноваващи извода, че лицето с действията си може да постави в опасност сигурността на страната. Оценката на фактическите основания във всеки конкретен случай е предоставена на председателя на ДАНС, с оглед компетенциите на агенцията в сферата на защитата на националната сигурност.

Законодателят е предоставил на административния орган възможността да прецени, чрез анализ на всички релевантни факти, личното поведение на чужденеца. Тази преценка е мотивирана с конкретни факти, които да позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка. Предвид гореизложеното, процесната заповед е издадена при наличие на визирания в хипотезата на правната норма предпоставки.

Необосновано е оплакването на жалбоподателя, че в заповедта не се съдържат мотиви относно това дали лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред. В Предложение, рег. № RB202001-001-03-15115/22.10.2015 г. за издаване на акта, което е част от административната преписка, подробно са описани всички обстоятелства, противоречащи на законоустановения ред в страната, обосноваващи необходимостта от налагане на мярката. Преценката на административния орган, че чужденецът съставлява заплаха за обществения ред в страната, е обоснована с факта, че извършва незаконна дейност, изразяваща се в организирано превеждане през държавната ни граница на отделни лица или групи хора – нелегални мигранти без разрешение на надлежните органи на властта.

Наложена принудителна административна мярка цели да бъде преустановено и предотвратено по-нататъшно законосъобразно поведение

на засегнатия субект. С процесния акт е постигната законовата цел и е възстановено състоянието на защитеност на националната сигурност на страната.

Евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно движение.

Държавите-членки могат да приемат мерки по експулсиране на гражданите на трети държави, в родствена връзка с дете - гражданин на ЕС, на основание обществен ред и национална сигурност, но тези ограничения в правата не трябва да бъдат дискриминационни и следва да бъдат оправдани от императивни съображения от общ интерес.

Решението за експулсиране трябва да се основава на индивидуално разглеждане на конкретния случай и може да бъде обосновано с императивни съображения, свързани с обществената сигурност по смисъла на чл. 28, § 3 Директива 2004/38/ЕО само ако с оглед на изключителната сериозност на заплахата, подобна мярка е необходима за защита на интересите, които тя цели да гарантира.

Чл. 8 КЗПЧОС не представлява абсолютно право на не-експулсиране. Национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС, е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред.

Разпоредбите на чл. 42, ал. 4 и чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

На базата на така установените факти, преценката на административния орган, че чужденецът съставлява заплахата за обществения ред в страната, е законосъобразна.

Неоснователно е позоваването в жалбата на недопустима намеса на държавата и накърняване правото му на семеен живот, регламентирано в чл. 8 ЕКПЧОС.

Действително правото на семеен живот представлява фундаментално право, гарантирано както от разпоредбите на чл. 8 КЗПЧОС, така и от правото на ЕС, в частност Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, предвид факта, че чужденецът е роднина - баща на дете, български гражданин, респ. гражданин на ЕС.

В този контекст обаче следва да се посочи, че евентуалните права, които разпоредбите на правото на Съюза относно гражданството на Съюза предоставят на гражданите на трети страни, не са техни собствени права, а са производни от упражненото от гражданина на Съюза право на свободно

движение (Виж в този смисъл Решение от 8 май 2013 г. по дело Ymeraga и Ymeraga-Tafarshiku, C-87/12, Решение от 10 октомври по дело C-86/12 и др.). Въпреки това, държавите - членки могат да приемат мерки по експулсиране на гражданите на трети държави, в родствена връзка с дете - гражданин на ЕС, на основание обществен ред и национална сигурност, но тези ограничения в правата не трябва да бъдат дискриминационни и следва да бъдат оправдани от императивни съображения от общ интерес (Решение на СЕС по дело C-212/97 Centros), като същите мерки следва да бъдат необходими и пропорционални на преследваната цел. От практиката на СЕС (Решение на Съда (трети състав) от 7 юни 2007 по дело C-50/06) следва още, че изключенията по съображения, свързани с обществения ред, представляват отклонение от основния принцип за свободното движение на лицата, което следва да се разбира в тесен смисъл и чийто обхват не може да бъде определен едностранно от държавите членки (Решение от 28 октомври 1975 г. по дело Rutili, 36/75, R., стр. 1219, точка 27, Решение по дело Bouchereau, точка 33, Решение по дело Calfa, точка 23, Решение от 29 април 2004 г. по дело Orfanopoulos и Oliveri, C-482/01 и C-493/01, R., стр. I-5257, точки 64 и 65, Решение по дело Комисия/Испания, точка 45 и Решение по дело Комисия/Германия, точка 34).

Съгласно установената съдебна практика, използването от националните власти на понятието "обществен ред" във всеки случай предполага наличието на действителна и достатъчно сериозна заплахата, засягаща основен обществен интерес отвъд смущаването на реда, каквото е всяко нарушение на закона (Решение по дело Rutili, посочено по-горе, точка 28, Решение по дело Bouchereau, посочено по-горе, точка 35, Решение по дело Orfanopoulos и Oliveri, посочено по-горе, точка 66, Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, точка 46 и Решение по дело Комисия/Германия, посочено по-горе, точка 35). Въпреки това обаче СЕС е приел категорично, че поведението на съответното лице трябва да представлява истинска и настояща заплахата за основен интерес на обществото или на съответната държава членка; че наличието на предишни осъдителни присъди не представлява само по себе си основание за приемане на свързани с обществения ред или обществената сигурност мерки и че не се приемат мотиви, които не са пряко свързани с конкретния случай или са свързани със съображения за обща превенция. Вследствие на това, решението за експулсиране трябва да се основава на индивидуално разглеждане на конкретния случай (вж. по-специално Решение по дело Metock и др., точка 74) и може да бъде обосновано с императивни съображения, свързани с обществената сигурност, по смисъла на чл. 28, § 3 от Директива 2004/38/ЕО само, ако с оглед на изключителната сериозност на заплахата, подобна мярка е необходима за защита на интересите, които тя цели да гарантира (В този смисъл виж Решение на СЕС от 23 ноември 2010 г. по дело C-145/09).

Съгласно практиката на СЕС при прилагането на Директива 2004/38/ЕО относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, следва да се преценят изключителният характер на заплахата за накърняване на обществената сигурност поради личното поведение на съответното лице,

преценена при необходимост към момента на приемане на решението за експулсиране, с оглед по-специално на предвидените и наложените наказания, на степента на участие в престъпната дейност, на размера на вредите и евентуално вероятността от повторно извършване на престъпление (виж Решение по дело С-145/09 г.).

Относно конкретно направените възражения, свързани с нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС следва да се напомни, че съгласно практиката на ЕСПЧ (виж Решение от 21 юни 1988 г. по делото, Verrehab contre Pays-Bas), съдът приема, че когато чужденец има семейни връзки на територията на държавата, където пребивава и мярката по експулсиране е в състояние да наруши тези семейни връзки, тази мярка не е оправдана в духа на чл. 8 ЕПЧ, освен ако не е пропорционална на преследвана легитимна цел от общ интерес. Така, въпреки засилената защита, с която правото на семеен живот се ползва, ЕСПЧ категорично подчертава, че чл. 8 от Конвенцията не представлява абсолютно право на не-експулсиране (Решение по делото М. срещу А. от 23 юни 2008 г.). В редица свои актове съдът подчертава, че национална мярка, ограничаваща някоя от свободите или правата, гарантирани от КЗПЧОС е оправдана и е пропорционална на преследваната цел, когато целта е защита на обществения ред (Вижд. Решение от 13 февруари 2001 г., Ezzouhdi contre F., § § 32 et 33). И пак в този контекст ЕСПЧ приема, че общественият ред може да бъде застрашен от извършването на тежки нарушения и престъпни деяния (Решение от 22 март 1992 г. Beldjoudi contre F., както и решението по делото Ezzouhdi).

На базата на така формираните насоки по приложение на правото, с оглед тълкуването и спазването на съответните права, които лицето черпи от съюзния правен ред, в т. ч. и КЗПЧОС и с оглед трайно установената практика на СЕС и ЕСПЧ, настоящият съдебен състав счита депозираната жалба за неоснователна.

По делото е представена информация, че на територията на Република Б. гария Р. А. Б. извършва незаконна дейност, изразяваща се в организирано превеждане през държавната ни граница на отделни лица или групи хора – нелегални мигранти без разрешение на надлежните органи на властта. Установено е, че превежданите лица са граждани от „рискови държави“, сред които има и такива, които не са навършили 16 годишна възраст. Сочи се особена негова активност. Изпълзва контактите на своя баща, който в миналото е контролирал основните канали за нелегално превеждане на чужденци през пределите на страната.

В този смисъл се налага извода, че мярката по експулсиране е пропорционална на преследвана цел, като в този случай засягането на правото на семеен живот е законосъобразно, т. к. през описания период до момент на издаване на заповедта, лицето не е показало да се е поправило и асоциирало с правилата за поведение в България. Напротив, същото демонстрира трайно нежелание да се съобрази с обществения ред. В началото месец октомври 2013 г. е била заловена група от шестима души, подготвени от Р. А. Б. за нелегално превеждане извън страната. Същите са се опитали да повторят маршрута на други шестима сирийски граждани, които Р. А. Б. успешно е извел нелегално през българо-сръбската граница в района на

[населено място]. Налице са данни за осъществяване на контакти изключително с чужденци от арабски произход, които също се занимават с превеждане на нелегални мигранти през държавната ни граница.

Наред с това, в настоящия контекст, следва да се приеме, че правото на семеен живот, на което се позовава жалбоподателя, не следва да се ползва със своята абсолютна защита. Лицето има дете и жена, с която живее съвместно в България. Понятието "семеен живот" като съвкупност от права и задължения е общочовешко, поради това общовалиден, с фундаментален характер е и нормативната му защита, както в чл. 8 от КЗПЧОС, така и съгласно разпоредбите на ПЕС, в частност - Директива 2004/38/ЕО и чл. 7 от ХОПЕС. В този смисъл, чужденецът издържа финансово детето си и е във фактическо съжителство с майката на детето му, която не работи и не се осигурява. Семейството се издържа изцяло от осъществяваната противозаконна дейност на чужденеца. В проведеното съдебно производство не се събраха доказателства, които да опровергават изложеното в Предложението въпреки предоставената възможност за това.

Налице е достатъчно значим обществен интерес, попадащ в хипотезите на ЗЧРБ, както и в чл. 8 ал.2, предл. Първо от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, съгласно който намесата на държавните власти в ползването на правото на личен живот е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната сигурност. Взет е под внимание изключителния характер на заплахата за националната ни сигурност поради поведението на сирийския гражданин, преценено към момента на вземане на решението за експулсиране с оглед участието му в престъпна дейност. Р. А. Б. не попада в категорията уязвими лица по смисъла на Параграф 1 т. 5б от ЗЧРБ. Няма данни да работи, както и такива за влошено здравословно състояние.

В заключение и с оглед направеното от жалбоподателя възражение, че е налице нарушение на чл. 13 КЗПЧОС, следва да се подчертае, че същата разпоредба изисква всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. В този смисъл наличието на инстанционен съдебен контрол върху издадения административен акт - Заповед № 3-3297 от 22.10.2015 г., издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, осъществен с оглед основополагащите за българската институционалност принципи - разделение на властите и независимост и безпристрастност при упражняването им, съответства както на изискването на Конвенцията, така и на трайната практика на ЕСПЧ по приложението ѝ.

Неоснователен е и довода, че при евентуално експулсиране в С., животът на жалбоподателят може да бъде застрашен.

Следва да се има предвид, че с атакуваната заповед не се определя държавата, в която чужденецът ще бъде експулсиран. В тази насока, нормата на чл. 44а ЗЧРБ възпроизвежда принципа, залегнал в чл. 2, чл. 3 и чл. 5 КПЧОС, като въвежда забрана за изпълнение на акта за експулсиране на

чужденец в държава, която не може да гарантира живота или свободата му, в която е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. Извършвайки преценка за степента на риска в страната, в която лицето предстои да бъде отправено (съгласно § 139 от Решение от 11.10.2011 г. на ЕСПЧ по делото на А. срещу България, жалба № 46390/2010 г.), настоящият съд намира, че в конкретния случай липсват доказателства или каквито и да е индикации за вероятна заплаха по отношение жалбоподателя. Доказателства, че липсват държавни гаранции за живота и здравето на лицето, както и че репресията се осъществява непосредствено от държавата, не са представени.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбите на чл. 42, ал. 4 (приложима към чужденците с разрешение за дългосрочно пребиваване) и чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Цитираните норми изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Защитата на националната сигурност съставлява особено важен държавен и обществен интерес. В тази връзка административният орган обосновано е приел наличие на предпоставките за налагане на ПАМ, преценката на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ сочи на правилна интерпретация на данните по преписката, а принципът на пропорционалност спрямо целения резултат, не изключват прилагането ѝ.

Противно на оплакванията на чужденеца, при връчване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствени правила. При все, че подобни нарушения не могат да се отразяват на законосъобразността на обективизираното в акта властническо волеизявление, в конкретния случай фактът на връчване на заповедта е удостоверен със саморъчния подпис на лицето (л. 16 от делото), а правото на обжалване е упражнено в срок.

Съгласно чл. 44, ал.2 от ЗЧРБ при налагане на ПАМ компетентните органи следва да отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по ЗУБ или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. С оспорената заповед не е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 44, ал.2 ЗЧРБ, тъй като в

хода на административното производство не са представени доказателства за съществени и специфични обстоятелства свързани с личното положение на чужденеца, които да не са взети предвид от ответника.

Не е налице и нарушение на чл. 8, т.1 от КЗПЧОС, доколкото намесата на държавните власти в ползването на правото на зачитане на личния и семеен живот е допустима при условията на чл. 8, т.2 КЗПЧОС, а именно е в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на обществената сигурност.

По изложените съображения, оспорената заповед е законосъобразна, не са налице основания за отмяната им по чл. 146, т. 1 - 5 АПК, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора, съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателя за присъждане на разноски.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. Б., гражданин на Л., подадена чрез пълномощник, срещу Заповед № 3-3297 от 22.10.2015 г., издадена от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с която на чужденеца са наложени принудителни административни мерки "Експулсиране", "Забрана за влизане в Република България" за срок от пет години и е отнето правото му на пребиваване.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, с връчване на преписи по чл. 138, ал.1 АПК пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: